

3. år bachelor regi, Teaterhøgskolen

3. år bachelor skuespill, Westerdals institutt for scenekunst, musikk og studio

Yvonne

Yvonne

Forestillingen er resultatet av et samarbeid mellom Teaterhøgskolen, KHiO og Westerdals institutt for scenekunst, musikk og studio, Høyskolen Kristiania.

Ensemblet har diktet videre på stykket “Yvonne, prinsesse av Burgund” av den polske forfatteren Witold Gombrowicz. De har omarbeidet stykket til et ungdomspublikum og improvisert fram teksten.

Regi: Magnus Sparsaas, avgangsstudent bachelor i regi, Teaterhøgskolen, KHiO

Regiveileder: Tyra Tønnessen

I rollene avgangsstudenter fra bachelor i skuespill ved Westerdals institutt for scenekunst, musikk og studio:

Anette Dørmænen	Yvonne
Sebastian Kjær	Prins Filip
Helle Løkken Gilje	Dronning
Andreas Nonaas	Kongen
Vibeke Røed Hansen	Vibeke
Sindre Hansen	Sindre
Brede Fristad	Brede
Ia Marie Stavestrand	Tanten
William Greni Arnø	Kammerherren
Toosh Ibrahim	Inocenty
Tina Schei	Søsteren
Karoline Stemre	Moren
Peter Kolbjørnsen	Kongens vakt

Skuespillerveileder: Lars Erik Holter

Musiker, fiolin: Katherine Wang, student ved Norges musikkhøgskole

Folkemengde:

Aksel Konstantin Molteberg, Anlaug Nørstebø, Anna Øihusom, Anne Birkeland, Anne Lise Ur Dahl, Ingrid Alice Kolnes Aas, Kirvil Næss, Lotta Buckle, Ronja Barth Sahl, Therese Harbo, Anine Schanke Strømdahl, Anna Michelle Sveinhaus, Aurora Hirsch Steffens, Catorina Shine, Iben Skou, Jesper Andresen, Marie Sørensen, Nora Frolich, Silje Johnsen, Sofie Holmen, Solveig Villung, Vivel Fredriksen og Amanda O. Storaunet

Lysdesign:	Norunn Standal
Kostymer:	Signe Vasshus
Masker:	Gine Bryhni, avgangsstudent bachelor i maske- og hårdesign ved Høyskolen Kristiania
Dramaturg og inspisient:	Sunniva Fliflet
Koordinator folkemengde:	Alva Langedok
Plakat/illustrasjoner:	Carl Lützen, avgangsstudent bachelor grafisk design og illustrasjon, avd. Design, KHiO
Foto:	Stephen Hutton

Avgangsprosjektet "Yvonne" er en fortelling om hvordan samfunnets kompleksitet kan true med å desarmere selv den ivrigste unge idealist. Og selvfølgelig om hvordan å fortsette å være kjempende selv når naiviteten som trengs begynner å bli latterlig isteden for søt.

Mer enn noe annet har dette vokst og krympet til å bli en forestilling om selvkritikk, selvreformering og selvpisking. Hvilke endringer må vi som individer i vesten pålegge oss selv når vi står midt i et politisk vakuum som ikke våger å pålegge oss endringer som presser seg på som nødvendige for å redde demokratiet som både utbredes og svekkes parallelt?

En forestilling lages kollektivt, og hvordan vi som lager teater klarer å forme det demokratiet en prøveprosess kan være, får være den ekstreme testen på om vi har noe for oss som stein i skoen på andre. Hvilke muligheter et teaterkollektiv har til å danne utopiske maktstrukturer innenfor prøvetidens eller gruppens levetid avhenger av menneskers tillit til hverandre og grunnleggende trygghet.

Alle burde ha muligheten til å være sammen innenfor en struktur som teater kan tilby for å sette seg selv på prøve og finne ut hvordan neste år eller neste prøveprosess kan forvalte de erfaringene som på godt og vondt oppsto sist. Kollektiver kan dannes og oppløses, og evnen til å lære noe må forbli en småstein hos oss som laget dette i de nye kollektivene vi skal inngå i. Erfaringen av at vi snakket i to måneder om hva det å være stille kan bety i relasjon til ytre og indre støy kan lære oss noe hvis vi insisterer på viktigheten av erfaringene vi fikk.

Det er alltid sårbart hvor mye av en grunnleggende tanke, eller en prosess, som klarer å bli med inn i det vi viser. Men verdien ligger vel så mye i hva vi ikke sa og hva du tenkte når du var sammen med oss på denne lille etappen.

Still deg gjerne i opposisjon.

Magnus Sparsaas

Essay av Giorgio Agamben fra boken Nudities, som har vært en inspirasjon for regissøren i arbeidet med forestillingen Yvonne:

On what we cannot do

Deleuze once defined the operation of power as a separation of humans from what they can do, that is, from their potentiality. Active forces are impeded from being put into practice either because they are deprived of the material conditions that make them possible or because a prohibition makes them formally impossible. In both cases power – and this in its most oppressive and brutal form – separates human beings from their potentiality and, in this way, renders them impotent. There is, nevertheless, another and more insidious operation of power that does not immediately affect what humans can do – their potentiality – but rather their “impotentiality,” that is, what they cannot do, or better, can do.

That potentiality is always also constitutively an impotentiality, that every ability to do is also always already an ability to not do, is the decisive point of the theory of potentiality developed by Aristotle in the ninth book of the *Metaphysics*.

“Impotentiality,” he writes, “is a privation contrary to potentiality. Every potentiality is impotentiality of the same [potentiality] and with respect to the same [potentiality]. “Impotentiality” does not mean here only the absence of potentiality, not being able to do, but also and above all “being able not to do,” being able not to exercise one’s own potentiality. And, indeed, it is precisely this specific ambivalence of all potentiality – which is always the power to be and to not be, to do and to not do – that defines, in fact, human potentiality. This is to say that human beings are the living beings that, existing in the mode of potentiality, are capable just as much of one thing as it’s opposite, to do just as to not do. This exposes them, more than any other living being, to the risk of error; but, at the same time, it permits human beings to accumulate and freely master their own capacities, to transform them into “faculties.” It is not only the measure of what someone can do, but also, and primarily, the capacity of maintaining oneself in relation to one’s possibility to not do, that defines the status of one’s action. While fire can only burn, and other living beings are only capable of their own specific potentialities – they are capable of only this or that behaviour inscribed into their biological vocation – human beings are the animals capable of their own impotentiality.

It is on this other, more obscure, face of potentiality that today the power one ironically defines as “democratic” prefers to act. It separates humans not only and not so much from what they can do but primarily and for the most part from what they can not do. Separated from this impotentiality, deprived of the experience of what he can not to, today’s man believes himself capable of everything, and so he repeats his jovial “no problem,” and his irresponsible “I can do it,” precisely when he should instead realize that he has been consigned in unheard of measure to forces and processes over which he has lost all control. He has become blind not to his capacities but to his incapacities, not to what he can do but to what he cannot, or can not, do.

Hence the definitive confusion in our time between jobs and vocations, professional identities and social roles, each of which is impersonated by a walk-on actor whose arrogance is in inverse proportion to the instability and uncertainty of his or her performance. The idea that anyone can do or be anything – the suspicion that not only could the doctor who examines me today be a video artist tomorrow, but that even the executioner who kills me is actually, as in Kafka's *The Trial*, also a singer - is nothing but the reflection of the awareness that everyone is simply bending him - or herself according to this flexibility that is today the primary quality that the market demands from each person.

Nothing makes us more impoverished and less free than this estrangement from impotentiality. Those who are separated from what they can do, can, however, still resist; they can still not do. Those who are separated from their own impotentiality lose, on the other hand, first of all the capacity to resist. And just as it is only the burning awareness of what we cannot be that guarantees the truth of what we are, so it is only the lucid vision of what we cannot, or can not, do that gives consistency to our actions.

Giorgio Agamben

Tid:

Torsdag 28. februar kl. 18.30, fredag 1. mars kl. 18.30, mandag 4. mars kl. 13.00
tirsdag 5. mars kl. 18.30, onsdag 6. mars kl. 18.30

Sted: Scene 3, Kunsthøgskolen i Oslo

Forestillingen varer ca 1.5 timer. Ingen pause.

Vi ber om at det ikke fotograferes eller blir gjort andre opptak under forestillingen.

Billettbestilling www.khio.no. Gratis adgang

Teaterhøgskolen

Fungerende dekan: Victoria Meirik
Professor og fagansvarlig bachelor regi:
Runar Hodne

Kunsthøgskolen i Oslo

Fossveien 24
0551 Oslo
www.khio.no